

DIUMENGE II DE QUARESMA (C)
Homilia del P. Josep-Enric Parellada, monjo de Montserrat
17 de març de 2019
Gn 15, 5-12.17-18 / Sal 26 / Fil 3, 17-4,1 / Lc 9, 28b-36

Benvolgudes germanes i germans,

En iniciar la Quaresma, l'oració col·lecta de diumenge passat, ens donava la clau per saber viure i entendre aquest temps que l'Església ens proposa de cara a preparar la Pasqua. Si ho recordeu demanàvem que aquest temps ens fos profitós per conèixer més i més el misteri del Crist i per viure segons les seves exigències.

Avui, en aquest segon diumenge quaresmal, aquests mots prenen una força particular. D'una banda ens fan sentir molt propers a Pere, Jaume i Joan, ja que com ells ens és oferta la possibilitat de conèixer una faceta nova, sempre impactant, del misteri de Jesús. D'altra banda, el relat de la Transfiguració, que trobem en els tres sinòptics, i que avui hem proclamat segons l'evangeli de sant Lluç, ens fa adonar de l'abast del sofriment humà, sofriment que Jesús mateix va patir.

Si ens endinsem en la reflexió del text veiem que és molt significatiu que Jesús esculli, com a testimonis de la seva transfiguració, els mateixos tres deixebles que també l'acompanyaran a Getsemaní. No és un gest banal, com de passada, sinó que expressa un sentit pedagògic profund: en el temps present, agonia i resurrecció, són les dues cares del mateix misteri de salvació. I això ens consta d'entendre. I la història que visqueren Pere, Jaume i Joan, s'ha repetit i es continua repetint també en els nostres dies. A mesura que intentem identificar-nos amb Jesús, fem l'experiència d'aquesta alternança: dolor i felicitat. Acostant-nos a Jesús, mirant de capbussar-nos en el seu misteri, encara que no ho acabem d'entendre, descobrim que mort i resurrecció, sofriment i felicitat, s'expressen a través de l'esperança, de la confiança.

Pere, Jaume i Joan, coneixien bé qui era Jesús: un home del seu poble, semblant a tants d'altres. En coneixien la família, l'origen, els gustos, i també el que feia i el que deia. Avui, però, al cim de la muntanya descobreixen la riquesa interior del Mestre: veuen un Jesús nou i fascinant. El contacte amb la divinitat els ha afinat la vista i descobreixen en Jesús una bellesa i una plenitud que ignoraven totalment.

També nosaltres com ells, sovint l'hem esguardat amb una mirada superficial, poc penetrant, amb ulls humans. Però també avui, al cim de la muntanya o al bell mig de la ciutat o del propi desert, som invitats a afinar la mirada del ulls i la mirada del cor, per fer, com els deixebles, una experiència de Déu. Conèixer més el misteri del Crist, dèiem en iniciar aquesta reflexió, que seria dir el mateix si ho formuléssim dient: sé descobrir tot allò de bo que posseeixo en el meu interior? Sé descobrir tot allò de bo posseeixin les persones que m'envolten? Sé mirar-me i sé mirar-les amb la mirada de Déu?

En aquest punt de la reflexió, voldria aturar-me un moment en un aspecte molt important de la vida de Jesús i que ens remarca de manera particular sant Lluç en el text que hem proclamat. La transfiguració de Jesús s'esdevé en el context de la seva pregària, en el misteri del seu col·loqui íntim i indicible amb el Pare. "Mentre pregava, es trasmudà l'aspecte de la seva cara i el seu vestit es tornà blanc i espurnejant" (Lc 9, 29). Per a Jesús la pregària és l'espai de l'acollida en si mateix de l'alteritat de Déu: si el rostre és el lloc essencial d'expressió de la pròpia identitat, aleshores la pregària incideix en la identitat personal. Per això el seu rostre es trasmuda, és a dir, el seu rostre manifestava el rostre de la glòria de Déu, és a dir, la seva identitat.

La manera com el deixebles viuen la transfiguració de Jesús també comporta un canvi en ells que passen del parlar insensat de Pere, "*parlava sense saber que deia*", ens ha recordat sant Lluç, a l'escolta "Aquest és el meu Fill, el meu elegit; escolteu-lo" i finalment al silenci, un silenci necessari que custodia el misteri del que ha presenciat i viscut. També per a ells havia estat una experiència de pregària.

Jesús, a qui volem conèixer i estimar ens esperona a saber esguardar amb una mirada nova per tal de transfigurar el que ens envolta, sobretot els germans. Ens esperona a escoltar-lo, ja que sols Ell és el camí, la veritat i la vida.

Germans i germanes, viure avui l'experiència de la transfiguració consisteix en introduir una perspectiva d'eternitat en el quotidià, ja que en cadascuna de les nostres ferides hi podem trobar l'anunci d'una misteriosa promesa, la de la llum de Pasqua, vers la qual s'encamina aquest temps de gràcia que és la Quaresma.